

Platon og Kvinden

Indhold.

Indledning. — Platons Lære; Sanseverdenen og Idéverdenen. — Idealisten Platon. — Realisten Platon. — Platons Skrifter Samtaler. — Sokrates Midtpunktet; Menneskeverimlen Billede paa Idéverimlen. — Stormennesket Billede paa Storideen. — Kvinden intet „virkeligt“ Menneske. — Kvindens Stilling i Oldtiden. — Kvinden og Realisten Platon: Xantippe. Diotima. — Kvinden og Idealisten Platon. — Platons videnskabelige Methode. — Begreber og Underbegreber; Kvindebegrebet. — „Statsmanden“. — „Staten“. — Platon og Kvinden. — „Menon“. — Slutning.

— Platon var, som bekendt nok, en stor Filosof, en af Oldtidens, ja, af alle Tiders største Tænkere. Hans Filosofi er en mægtig, sindrig sammenføjet Bygning, som ethvert Menneske kan have stort Udbytte af at kjende, men det er just ikke saa let en Sag at vandre i de platoniske Højsale, end mindre at lære Bygningen at kjende i sine Fuger. Med andre Ord, den platoniske Lære er ikke let tilgængelig.

Denne lille Afhandling har, som Overskriften siger, til Hensigt at eftersøge, hvad der hos Platon er at indvinde angaaende Kvindespørgsmaalet. Men nu at forstaa Platons Behandling af dette eller af noget som helst andet Spørgsmaal, uden at have i alt Fald *noget* Kjendskab til hans Lære, er ikke ret vel gjørligt. Desuden forekommer det mig en selvfølgelig Sag, at en Tænkens Ord fornemmes under Klangens fra hans egen Strængeleg, at hans Tankesæts dybeste „Motiv“, som en Wagnerianer vilde udtrykke sig, anslaaes som Forspil.

— En Filosof, stor eller lille, er til syvende og sidst ikke andet end en Mand, der gætter Gaader. Kun er det Gaaden for alle Gaader, han gransker efter, Verdensgaaden. De forskellige Filosofier ere lige saa mange Gætninger, mer eller mindre interessante. Platon gætter nu saaledes: Verdenshemmeligheden er den, at alt er ét, at Verden er et fuldendt, uforgængeligt, uforanderligt Hele; alt, hvad der er ufuldkomment, forgængeligt og foranderligt, er derfor egentlig talt ikke til. Alt, hvad der opfattes foruden det ene store, opfattes gennem